τρόμο καὶ τὴν κηδεία κ' εὐχόμουν νὰ μὴ σιμπέση μαζὺ μὲ τὴν μετακόμισί μου.

Τί ἀτυχία ν' ἀφήσω μ' αὐτὴ τὴν ἐντύπωσι, μιὰ γειτονιά, στὴν ὁποία εἶχα ζήσει τόσα χρόνια καὶ ὅπου ἕνα μεγάλο μέρος τῆς ζωῆς μου θὰ ἔμενε γιὰ πάντα.

Τὴ νύχτα κοιμήθηκα ἄσχημα..... Τὸ κοντῆλι ποὺ ἔκαψε στὴν κάμαρή μου, μοῦ φαινόταν πὼς ἔκαψε στὸ νεκρὸ τοῦ ἀντικρινοῦ σπιτιοῦ.... Μοῦ φαινόταν ἀκόμη πὼς ἡ σκιὰ τῆς τρεμάμενης φλόγας τοῦ μετατόπιζε στὸ ταβάνι κάποιο φάντασμα.

Τὴν ἄλλη μέρα, τὸ πρωί, εἶδα τὴν πόρτα τοῦ ἀντικρινοῦ σπιτιοῦ στολισμένη μὲ κρέπια... Ὥστε, ἔτσι λοιπόν ;... Ἡ κηδεία θὰ γινόταν ἐντὸς τῆς ἡμέρας... Ἤμουν εὐτυχισμένος, γιατὶ δὲν θὰ συνέπιπτε μὲ τὴν μετακόμισί μου, ποὺ θὰ γινόταν τὴν ἑπομένη.

Ξαναρχισα πάλι νὰ ταχτοποιῶ χαρτιά, βιβλία, χειρόγραφα, ἐφημερίδες, παλιὰ ἄρθρα μου, παληοὺς στίχους μου, διάφορα ἔργα μου, ὀρχινισμένα κ' ἐγκαταλειμένα.

Νὰ κ' ἄλλα γράμματα ἀκόμη, γράμματα διάφορα ποὺ τἄσκιζα ἢ γράμματα φίλων μου προσφιλῶν ποὺ τὰ φύλαγα γιὰ νὰ τοὺς θυμᾶμαι ἀργότερα, ἢ γιὰ νὰ παρηγορι-ἔμαι ὅταν μιὰ μέρα θὰ μὲ προδόσουν κ' αὐτοί ἢ ὅταν δὲν θὰ εἶμαστε πειὰ φίλοι... Ὦ ! πόσο ἡ ζωὴ εἶνε θλιβερή... Ὅλα σ' αὐτὴν εἶνε θλιβερά... Καὶ πιὸ πολὺ ὁ θάνατος ! Τὸν ἔβλεπα τώρα ἀπὰ ἀντικρινὸ σπίτι πιὸ καθαρὰ ἀκόμη, γιατὶ εἶχαν βγάλει ἀπ' τὰ παράθυρά μου τὰ παραπετάσματα καὶ τὰ ξύλα εἶχαν μείνει γυμνά....

Πίσω ἀπ' τὰ κρέπια τῆς πόρτας, στὴν εἴσοδο τοῦ σπιτιοῦ, εἶχαν βάλει τὸ φέρετρο, γιατὶ ἡ ὥρα τῆς κηδείας πλησίαζε... Ἔβλεπα στὸ δρόμο ἕνα σωρὸ κορτσάκια ποὺ φορεῦσαν τὰ νυφιάτικα ροῦχα τῆς πρωτης μετάληψεως.... Ἀπ' αὐτὸ τὰ κατάλαβα ὅλα... Θυμήθηκα διάφορες λεπτομέρειες, ποὺ εἶχαν σβύσει ἀπ' τὴ μνήμη μου, ὅπως ἔξαφνα ἕνα ἔργο βῆχα ποὺ τὸν ἄκουγα σιγὰ-σιγὰ νὰ βγαίνη ἀπὸ ἕνα παράθυρο τοῦ ἀντικρινοῦ σπιτιοῦ καὶ γιὰ τὸν ὁποῖο σκεφτόμουν κάθε φορά : « Ἄσχημος βήχας ! » Θυμήθηκα ἐπίσης ἕνα βράδυ τῆς περασμένης ἀνοίξεως ποὺ γίνηκε κάποιο δεῖπνο στὸ ἀντικρινὸ σπίτι. Ἐρώτησα τότε, ὅτι ὅλοι οἱ προσκαλεσμένοι ἦσαν κοριτσάκια ποὺ φορεῦσαν ροῦχα τῆς πρώτης μεταλήψεως. Τότε σκέφτηκα πὼς τὸ κοριτσάκι τοῦ ἀντικρινοῦ σπιτιοῦ θὰ εἶχε κάνει τὴν ἡμέρα ἐκείνη τὴν πρώτη της μετάληψι !... μιὰ χαριτωμένη κοπελλίτσα, σὰν ἄγγελος.

Σήμερα τὰ κοριτσάκια μὲ τὰ λευκὰ νυφιάτικα ροῦχα, εἶχαν ξεκαρδεῖ πάλι... Ὥστε ἔτσι λοιπόν ; Ἡ πεθαμένη ἦταν ἡ μικρὴ ἐκείνη κοπελλίτσα !...

Σὲ λίγη ὥρα ἡ πένθιμη λομπὴ ξεκίνησε, ἐνῶ ὁ καλοκαιριάτικος ἥλιος φλόγιζε τὰ πάντα. Ἕνας λευκὸς πέπλος σκέπαζε τὴν πεθαμένη κι' ἐπάνω σ' αὐτὸν βρισκόντουσαν σωριασμένα λουλούδια λευκα κι' ἀνθοδέσμες χλωμές, σὰν τὸ σεληνόφως.... Ὁλόγυρα ἀπ' τὸ φέρετρο τὰ κοριτσάκια μὲ τὰ λευκὰ ροῦχα ἐρεμιαστοῦσαν σὲ δυὸ σειρές, κινματιστά, σὰν κύκνοι... Πίσω ἀκολουθοῦσε ἕνα κοπάδι ἀνθρώπων ντυμένων στὰ μαῦρα,... Καὶ χωρὶς νὰ βλέπω τὰ πρόσωπά τους, ξεχώριζα σ' αὐτὰ τὸν ἄπειρο πόνο τους....

Ἐπὶ ὥρα παρακολούθησα μὲ τὰ βλέμματά μου τὴν κηδεία ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ ἔστριψε σὲ κάποια γωνία...

Ἔπειτα ἀπὸ λίγες στιγμὲς ἔφτασαν μερικοὶ ἄνθρωποι τοῦ ἐργολάβου τῶν κηδειῶν. Μέσα σ' ἕνα λεπτὸ κατέβασαν ἀπ' τὴν πρόσοψη τοῦ σπιτιοῦ τὰ πένθιμα φιντώ, τὰ μάζεψαν, τὰ διπλώσαν, πῆραν μέσ' ἀπὸ τὸ σπίτι τὶς μεγάλες λαμπάδες τους κ' ἔφυγαν....

Ἔτσι, σὲ λίγο, τὸ ἀντικρινὸ σπίτι ἦταν ἐντελῶς ὅμοιο μὲ τ' ἄλλα... Τίποτε δὲν ἔδειχνε σ' αὐτὸ ὅτι εἶχε περάσει ὁ θάνατος.... Οἱ νεκροφόροι εἶχαν φορτώσει στ' ἀμάξια τους τὴν πεθαμένη, ἀδιάφορα κι' ἀμέριμνα, σὰν κάποιο ἔπιπλο ποὺ τὸ μετακόμιζαν... Ναί, ὁ θάνατος εἶνε μιὰ μετακόμισις !...

Κι' ἡ μετακόμισις ἕνας μικρὸς θάνατος.... Αὐτὸ τὸ ἔννοιωσα καλὰ τὴν ἄλλη μέρα. Τὴν νύχτα κοιμήθηκα ἄσχημα.... Κατὰ τὰ χαράματα, μισοξυπνημένος καὶ μισοκοιμισμένος, ἔβλεπα ὄνειρα, ποὺ τὰ μπέρδευα μὲ διάφορους ἤχους τῆς πραγματικότητος, ποὺ ἔφταναν ὥς τ' αὐτιά μου... Ἄκουγα βήματα καὶ καταλάβαινα ὅτι οἱ ἄνθρωποι ποὺ θὰ ἔκαναν τὴ μετακόμισι εἶχαν φτάσει.... Μὰ συγχρόνως στδνειρό μου ἔβλεπα, διατηρῶντας τὴν ἐντύπωσι τῆς κηδείας, τὴ νεκροφόρα καὶ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Πρακτορείου Κηδειῶν. Κι' ὅλα αὐτὰ μπερδευόντουσαν στὸ μυαλό μου. Νόμιζα πὼς οἱ ἄνθρωποι ποὺ θἄκαναν τὴ μετακόμισί μου, φορτωνόντουσαν ἕνα φέρετρο καὶ πὼς οἱ νεκροφόροι ἔμπαιναν μέσα στὸ σπίτι μου καὶ φορτωνόντουσαν τὰ ἔπιπλά μου. Ξύπνησα ἀναπηδῶντας καὶ νοιώθοντας μιὰ μεγάλη ἀγωνία.... Ἄνοιξα τὸ παράθυρο γιὰ νὰ μπῆ ὁ δροσερὸς ἀέρας τῆς αὐγῆς καὶ νὰ τὰ σκορπίση ὅλ' αὐτὰ ἀπ' τὸ πρόσωπό μου καὶ τὴν ψυχή μου.

Πράγματι εἶδα τότε πὼς τ' ἀμάξια τῆς μετακομίσεως εἶχαν φτάσει καὶ περίμεναν στὸ δρόμο.... Οἱ καρροτοφηδες εἶχαν μπεῖ μέσ' στὸ σπίτι καὶ μὲ τὴν αὐτόματο ταχύτητα τῶν δυνατῶν ἀνθρώπων ποὺ δὲν ξέρουν νὰ σκέπτονται, ἄρπαζαν ἔπιπλα, τὰ κρεββάτια, τοὺς πίνακες, τὶς καρέκλες, τὰ βιβλία, τὰ κομψοτεχνήματα, ὅλες μου τὶς ἀναμνήσεις, ὅλη μου τὴ ζωή, καὶ τὰ κατέβοζαν βιαστικὰ ἀπ' τὴ σκάλα.

Θυμήθηκα τότε πὼς κ' οἱ νεκροφόροι τὴν περασμένη μέρα μὲ τὴν ἴδια ταχύτητα εἶχαν φορτώσει στ' ἀμάξι τους τὰ πένθιμα στολίσματα τοῦ ἀντικρινοῦ σπιτιοῦ. Ὅλη μου τὴ ζωὴ τὴν ἐσώριαζαν πάνω σ' ἕνα κάρρο.... Μὰ αὐτὴ ἦταν ὅλη μου ἡ ζωή... Ἔπιανε λοιπὸν τόσο λίγο τόπο ;... Ἦσαν τὰ ἔπιπλά μου αὐτὰ πράγματα ποὺ ἔβλεπα σωριασμένα ἔ-τοι πάνω στὸ κάρρο ; Ὦ ! πόσο ἄσχημα μοῦ φαινόντουσαν μέσα στὰ σκεπάσματά τους, μέσα στὰ πανιά τους, φύρδην μίγδην, γεμᾶτα σκόνες, κάτ' ἀπ' τὸ φῶς τῆς ἡμέρας... Ναί !... Ναί !... ἦταν κι' αὐτὸ μιὰ κηδεία, ἡ κηδεία ἑνὸς μέρους τῆς ζωῆς μου... Καὶ συλλογιζόμουν ἀκόμα τὴ μικροῦλα πεθαμένη... Ἕνας νεκρὸς εἶνε πάντοτε ἄσχημος..... Κι' αὐτή, ἡ κοριτσοῦλα μὲ τὸ βήχα, θὰ ἦταν ἄσχημη μέσα στὸ φέρετρό της....

Σὲ λίγο ὅλα ἦταν ἕτοιμα.... Τὸ διαμέρισμά μου εἶχε ἀδειάσει... Δὲν τὸ ἀνεγνώριζα πειά... Τίποτε ἀπὸ μένα δὲν βρισκόταν τώρα σ' αὐτό...

Δὲν διατηροῦσε πειὰ κανένα ἴχνος ἀπὸ τὴ ζωή μου, ὅπως τὸ ἀντικρινὸ σπίτι δὲν εἶχε διατηρήσει κανένα ἴχνος ἀπὸ τὸ θάνατο...

Καὶ ὅταν τὸ ἀμάξι μὲ τὰ πράγματά μου ξεκίνησε, ἔστριψε τὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου κ' ἐξαφανίστηκε, μοῦ φάνηκε σὰν ἕνα φέρετρο ποὺ ὁδηγοῦσε πρὸς τὸν τάφο της τὴν περίοδο τῆς ζωῆς μου ποὺ εἶχα ζήσει ἐκεῖ, μιὰ περίοδο δέκα χρόνων, ὅση ἦταν κι' ἡ ἡλικία τῆς πεθαμένης γειτονοπούλας μου....

GEORGES RODENBACH

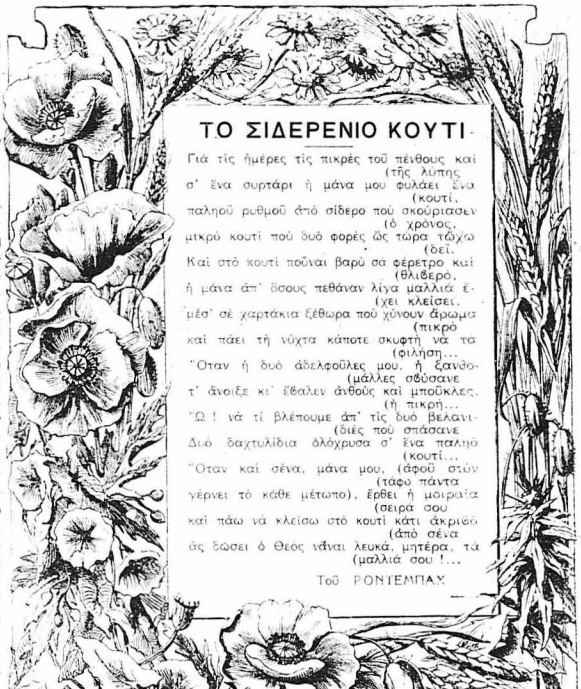

ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΚΟΥΤΙ

Γιὰ τὶς ἡμέρες τὶς πικρὲς τοῦ πένθους καὶ (τῆς λύπης
σ' ἕνα συρτάρι ἡ μάνα μου φυλάει ἕνα (κουτί,
παληοῦ ρυθμοῦ ἀπὸ σίδερο ποὺ σκούριασεν (ὁ χρόνος,
μικρὸ κουτὶ ποὺ δυὸ φορὲς ὥς τώρα τὄχω (ἰδεῖ.
Καὶ στὸ κουτὶ ποῦναι βαρὺ σὰ φέρετρο καὶ (θλιβερό,
ἡ μάνα ἀπ' ὅσους πεθάναν λίγα μαλλιὰ ἐ-(χει κλείσει,
μέσ' σὲ χαρτάκια ξέθωρα ποὺ χόνουν ἄρωμα (πικρό
καὶ πάει τὴ νύχτα κάποτε σκυφτὴ νὰ τα (φιλήση...
Ὅταν ἡ δυὸ ἀδελφοῦλες μου, ἡ ξανθο-(μάλλες σβύσανε
τ' ἄνοιξε κι' ἔβαλεν ἄνθοὺς καὶ μπούκλες, (ἡ πικρή...
Ὦ ! νὰ τί βλέπουμε ἀπ' τὶς δυὸ βελανι-(διές ποὺ σπάσανε
Δυὸ δαχτυλίδια ὁλόχρυσα σ' ἕνα παληὸ (κουτί...
Ὅταν καὶ σένα, μάνα μου, (ἀφοῦ στὸν (τάφο πάντα
γέρνει τὸ κάθε μέτωπο), ἔρθει ἡ μοιραία (σειρὰ σου
καὶ πάω νὰ κλείσω στὸ κουτὶ κάτι ἀκριβὸ (ἀπὸ σένα
ἂς δώσει ὁ Θεὸς νἄναι λευκὰ, μητέρα, τὰ (μαλλιὰ σου !...

Τοῦ ΡΟΝΤΕΜΠΑΥ

ΕΞΟΦΡΕΝΙΣΜΟΙ

Ο ΕΥΝΟΟΥΜΕΝΟΣ ΤΟΥ ΣΟΥΛΤΑΝΟΥ

Ὅταν ἦταν Σουλτάνος τῆς Τουρκίας ὁ Ἀσίζ, ὁ βέης τῆς Τύνιδος τοῦ ἔστειλε ὡς δῶρο ἕναν πετεινό, ὁ ὁποῖος φημιζόταν ὡς ἀήττητος μαχητὴς στὶς κοκορομαχίες. Ὁ Σουλτάνος εἶχε τὸν πετεινὸ αὐτὸ ὑπὸ τὴν εὔνοιά του καί, ὁσάκις τὸν ἔπαιρνε νὰ καθήση στὰ γόνατά του, ὑποχρέωνε τοὺς αὐλικοὺς νὰ κάνουν πρὸς τιμήν του ἐδιαιτίους τεμενάδες. Μιὰ μέρα μάλιστα ποὺ ὁ προνομοῦχος πετεινὸς πιάστηκε μ' ἕναν ἄλλον πετεινὸ ἀμερικανικῆς καταγωγῆς καὶ τὸν σκότωσε, ὁ ὑψηλὸς κύριός του ἐνθουσιάστηκε τόσο πολὺ ἀπὸ τὴ νίκη του, ὥστε τοῦ ἀπένειμε τὸ παράσημο τοῦ Ὀσμανιέ ! Ἔτσι οἱ σκοποὶ τῶν ἀνακτόρων ἦσαν ἀναγκασμένοι, ὅποτε περνοῦσε, νὰ τοῦ παρουσιάζουν ὅπλα !